

[Valdemar Thomsen.]

personlige Indsats under vigtige Afgørelser vilde indtage en højtæret Plads i det danske Folks Historie, og at vort største Aktiv, maaske det eneste, der vejer noget, sagde Madsen-Mygdal, netop nu for Alvor er Kongen. Jeg kan ogsaa henvide til, at Det radikale Venstre, vore tidligere Republikanere, ved deres Landsmøde forleden bl. a. udtalte: Der er en Mand, som alle i vort Land ser hen til, vor Konge.

Alle, som deler disse rigtige Anskuelse, og som kender noget til Kongens Indsats i August 1914 og i April 1940, maatte, skulde man synes, finde det rimeligt, om Folketinget ved en saa ekstraordinær Lejlighed bragte Hans Majestæt sin og hele Folkets Tak under lidt andre Former end de sædvanlige. Men om Forladelse, det Forslag, vi havde stillet, kom ikke til Behandling, og dets Ordlyd kom end ikke til Tingets Kundskab. Ritzaus Bureau og Radioavisen bragte Formandens motiverede Afvisning, medens man rent ud nægtede at oplyse noget om Forslagets Indhold. Dermed var der selvfølgelig leveret Stof til Mistænkliggørelse i Pressen. En saadan Fremgangsmaade staar, forekommer det mig, ikke særlig godt til den Kærlighed, som man, naar det gælder Ord, synes at nære til Folkestyre og politisk Frihed.

Noget helt nyt i den nuværende Situation — altsaa Situationen efter 9. April i Fjor —, og som peger i samme Retning, er, at Regeringen nu blankt afviser Forespørgsler, som ikke passer i dens Kram, selv om de er nok saa betimelige. Denne, som man mente hævdundne, parlamentariske Skik ser man fuldstændig bort fra, hvilket kun kan opfattes som en direkte Haan mod Oppositionen og en oplagt Tilsidesættelse af Grundlovens § 61.

Jeg skal ikke her komme ind paa den Række af Forespørgsler, som Regeringen har afvist, fordi den ved, at en kompakt Majoritet staar til dens Raadighed, men nøjes med at omtale en enkelt, den, som Bondepartiet i Februar Maaned stillede til Statsministeren vedrørende en af Handelsministeren fremsat Udtalelse om en Opskrivning af Kronens Værdi. Om dette Spørgsmaal var der gennem lang Tid talt vidt og bredt, ikke alene, som sagt, af Handelsministeren, der som kgl. Bankkommisær spiller en særlig Rolle i dette Forhold, men ogsaa af fremtrædende Rigsdagsmænd — bl. a. har, som man vil vide, det ærede Medlem Hr. Christiani gjort sig særlige Anstrengelser for at vinde Gehør for Tanken, en Tanke, der, som man vil huske, paa For-

haand havde Nationalbankdirektør Bramsnæs's Velsignelse. Og heller ikke Pressen holdt sig tilbage paa det paagældende Tidspunkt. Det synes altsaa, som om dette for hele Befolkningen afgørende Problem maatte diskuteres alle andre Steder end netop der, hvor det hørte hjemme, her i Folketinget.

Statsministerens intetsigende Motivering for Afvisningen, som tilmed ikke kan staa for en nærmere Vurdering, interesserer mig ikke. Det gør derimod det, som var Afvisningens egentlige Aarsag: Faren for gennem en Drøftelse af Spørgsmaalet og de Omstændigheder, som knytter sig dertil, at faa afsløret Regeringens kapitalvenlige og landbrugsfjendtlige Landbrugspolitik, en Afsløring, som langtfra vilde pynte paa Folkestyret eller rettere sagt Systemet Staunings officielle Repræsentanter. Det var denne Tendens, som var særlig typisk i Perioden fra 1929 til 1939, og man faar en vis Mistanke om, at den endnu gør sig gældende trods Samlingsregeringen og trods eller maaske snarere paa Grund af den højt priste, specielle danske Form for demokratisk, parlamentarisk Stemmekøbspolitik.

Beviset for, at det forholder sig, som jeg nu svagt har antydnet, har vi for det første i visse Omstændigheder under Handelsforhandlingerne med Tyskland, og for det andet i den Forfølgelse, som Partipressen, støttet af Storfinansens og af ond-sindede Kræfter her paa Rigsdagen, har iværksat mod Kredse inden for Landbruget, som er klar over, hvor det bærer hen, hvis visse Dele af Regeringen og dens Hjælpere faar Magt, som de har Agt. At Hr. Bramsnæs og ligesindede tilstræber en Valutapolitik svarende til 20ernes, kan der begribeligvis ikke være delte Meninger om, og derfor var det i høj Grad betimeligt, at Madsen-Mygdal i Efteraaret advarende omtalte denne som en ansvarsløs Kronehævningspolitik, der to Gange har bragt Ulykke over Landet. Men det generer aabenbart ikke Hr. Bramsnæs og hans fine Venner.

Hvad angaar de Handelsforhandlinger, der fandt Sted i Fjor, er det fastslaaet, at der, til Trods for at Prisen paa Landbrugs-eksporten da laa meget lavt, fra betydende Side blev gjort Forsøg paa at holde Prisen nede, ja, saa langt nede, at det vilde have medført yderst fattige Kaar for danske Landmænd. Forsøget mislykkedes, men det er beskæmmende, og det er kompromiterende for saavel Regeringen som Landbrugsraadet, at Forslaget om anstændige Priser paa Landbrugsprodukter blev fremsat, ikke fra dansk, men fra tysk Side. Forhaabentlig er der nu sat en Stopper for,